
THOMAS MEYER

LUDWIG POLZER-HODITZ ÉLETRAJZA

Thomas Meyer látogatásával egyidőben, 2006. május 26-án ünnepléses könyvbemutatókra került sor a Szabad Gondolatok Házában. Thomas Meyer: *Ludwig Polzer-Hoditz – Egy európai szellem* c. könyvének magyar fordítását Scherak Mária, Wirth-Veres Gábor és Lauer Katalin készítette, Bistey Zsuzsa és Kótai Zita lektorálta és az Arkánium Szellemi Iskola kiadásában jelent meg.

Ludwig Polzer-Hoditz: *Az európai Közép misztériuma* c. könyvét Terényi Éva és Kádas Ágnes fordításában, az Ita Wegman Alapítvány kiadásában olvashatjuk. Az eredeti mű 1928-ban Bécsben jelent meg, majd a benne közölt Steiner előadás-szövegek közlési jogát kétségbe vonva a kiadványt bezúzták, csak néhány száz példány maradt meg belőle. Mostani, magyar nyelvű megjelenítése a második kiadás, vagyis jogos azt mondani, hogy így vált újra közkinccsé a szerzőnek az Osztrák-Magyar Monarchia szellemtörténeti titkait feltáró kötete.

Karl Heyer: *A nemzeti szocializmus lénye és szándéka és a német nép sorsac*. kötetét Wirth-Veres Gábor fordította és az Ita Wegman Alapítvány adta ki. Szerzője még a második világháború közben írta meg a könyvet, amikor nem álltak rendelkezésére más források, mint személyes tapasztalatai és a szellemtudományos szemlélet, amellyel a folyamatok lényegét tudja megragadni.

Thomas Meyer könyvével kapcsolatban Bistey Zsuzsa mondta el az alábbiakat: Szakmámnál fogva – pszichológus vagyok – mindig nagyon érdekelték az emberi életek, sorsok. Amikor Rudolf Steiner tanításaival először találkoztam, éreztem ezekben a tanításoknak a nehézségét. Ugyanakkor szenvedélyesen érdekelt, hogy mi lett annak az embernek a sorsa, aki az antropológiát Európa és az emberiség számára elhozta. Elolvastam mindazt, amihez akkoriban, 27 évesen Dél-Afrikában hozzá tudtam jutni, s döbbenetes volt érezkelni, hogy egy szellemi impulzus hordozója milyen végzetrel néz szembe a földön. Mit jelent, ha valaki ekkora szerepet vállal.

Az évek során – ugyancsak a szakmai érdeklődéssel – elolvastam mindazt, ami az antropológia meghatározó személyiségeinek életútjáról akkor angolul hozzáférhető volt. Fontos volt számomra az a felismerés, hogy Rudolf Steiner, működése kezdetétől elsőrendű céljának tartotta, hogy az emberekben felébressze a végzettudatot, a sorsérzékenységet. Ezt nem tudta megtenni, legalább is nem úgy, ahogy akarta volna, mert az emberek félték ettől a tudástól. 1902-ben már hozzákezdett ehhez a munkához, végül 1924-ben, tanítói munkássága és szellemi pályája vége felé még egyszer, utolsó kétségbeesett erőfeszítéssel megtette, amit tehetett: ránkhagyta a kamma-előadásokat.

Amikor ezt a történetet végignéztem – akkor már Magyarországon éltem és dolgoztam –, arra gondoltam, talán többet kellene foglalkozni a jelenséggel, hogy mi történik egy mai emberrel, amikor felveszi magába az antropológiát. Amikor elkezd foglalkozni az antropolófiával, történik valami más is: az antropológia is elkezd foglalkozni vele. Az emberi léleknek

bizonyos változásokra fel kell készülnie és ezek a változások a lelki világát sokszor hihetetlen krízisek felé vezetik. Minél jobban elmélyül a tanulásban, azaz ha nem csupán adatszerűen jegyzi meg az antropolófiát, biflázva, mint diákkorunkban a vizsganyagot, akkor előbb-utóbb lényében olyan változások történnek, amelyek nem mindig pozitívak, mert mielőtt építeni lehet, néha rombolni is kell.

Érdeklődésem középpontjában az emberi élet állt: az antropológiából fakadó emberi sorstudat és ennek következménye szociális életünkben – a XX-XXI. század emberének beavatási terében. A 90-es évek végén megismerkedtünk Emanuel és Cordula Zeylmansal, és óriási lehetőséget láttunk abban, hogy Ita Wegman általuk feldolgozott életrajzán keresztül szembe-süljünk azzal, mi történhet egy közösséggel, amely egy impulzus képviselőjén, folytatásán és népszerűsítésén dolgozik. Mi eshet meg velünk akkor, amikor bizonyos körülmények között éppen az ellenkezőjét tesszük annak, amit tennünk kell? Ez könnyen elképzelhető végzet akkor, amikor az ember tanulmányai és a belső lelki fejlődése nincsenek egyensúlyban egymással. Az Ita Wegman életrajz ebből a szempontból megvilágosodás volt számunkra. Azt is megértettük, hogy miért nem beszélünk erről. Az ember bizonyos irányban szereti alkalmazni emlékező tehetőségét – ezt a terápiából is tudjuk. Az anamnézis mindig kínos, de semmiféle terápia vagy gyógyítás nem kezdődhet el nélküle. Ez állandó folyamat, az ember újra és újra visszatekint és felfedezi dolgokat, így jobban tud a jövőben változásokat eszközölni.

Ezzel párhuzamosan ispánki életünkben nagyon hasonló folyamatok játszódtak le. Miután egy csapat óriási lelkesedéssel tájékozódik az antropológiában – 10 éven keresztül hangzanak el az előadások, gyűlnek a jegyzetek –, elhatározzuk, hogy együtt fogunk élni és dolgozni. Úgy képviseljük majd az antropolófiát a tehetséges, jó és gazdag lelkű népben, hogy az hatalmas áramlattá bontakozzon ki, hisz Magyarország szabad, az illegálitás kényszere megszűnt. És akkor szembe kellett néznünk a ténynyel, hogy a szellemi próbákat senki sem kerülheti ki. Esméket magunk elé állítani egy dolog, s mikor meg akarod valósítani azokat, szembesülsz az ideákhöz fűződő igazi kapcsolattal.

15 év után mi is fordulópont előtt állunk Ispánkon, mert azt látjuk, hogy ami 91-ben lehetségesnek, kívánatosnak tűnt, ma már nem az, visszahúzódtól előlünk. 91-ben ragyogást, nyitást érezkeltünk, valami elkezdődött, ami 98 után fokozatosan visszahúzódtól és ma, mintha minden a pralaya állapot felé tartana. Természetesen az ember nem hagyja abba a munkát, de a munkának mára egy másik aspektusa került felszínre.

Megtanultuk a gyakorlatban, hogy mit jelentenek az életben az ellenerők egy olyan ember számára, aki vállalta egy szellemi impulzus képviselőjét. Legyen nő vagy férfi, munkahelyen, iskolában, otthon, a tanuló körben – mi történik vele? Miért harcolunk egymás ellen? Miért teszünk olyan lépéseket, amelyek épp azt az impulzust lehetetlenítik el, amelyet képviselni kellene? Egy erőteljes önismereti folyamat indul el az emberben.

Mi oda jutottunk, hogy ezekkel az életrajzokkal úgy dolgoztunk, mint ajtókkal a szellemvilág felé. Nem tudjuk, hogy a Michael-prófécia megvalósult-e, és ha igen, akkor hogyan? Hol vannak a nagy szellemek, akik annak idején földre hozták az antropozófiát? Eljöttek-e erre az ezredfordulóra, hogy segítsenek? Nem tudhatjuk. Azt viszont tudhatjuk, hogy ami ma az ő életükből kiolvasható, feldolgozható, végiggondolható, az bennünk erővé válik. Ez az erő hidat ver számunkra a szellemvilágba, egy-egy ilyen életrajz tényleg olyan mint egy szélesre tárt kapu.

Ludwig Polzer-Hoditz életrajzát – amelyet Scherak Mari hatalmas, áldozatos munkával fordított –, augusztusban kaptuk kézhez és idén márciusig foglalkoztunk vele mondatról mondatra. Munka közben átélhettük Közép-Európa életének egy drámai, a szakadék szélére vezető korszakát, és állandóan az volt az érzésünk, hogy ma teljesen hasonló helyzetben vagyunk. Ma is szakadék felé menetelünk.

Ispánk viszonylatában ezt úgy jellemezném, hogy mindenképpen váltani kell. A régi módon tájékoztatni, jelen lenni nem elég. Az ország viszonylatában meg azt éltük meg, hogy ami 91-ben elindult, abból sorra a legnegatívabb lehetőségek valósultak meg. Nem szabadabbak lettünk, hanem egyre jobban beszorítanak bennünket és nagyon ismerős erővel szembesülünk. Kibomlott előttünk Polzer-Hoditz élete, az ő hatalmas, európai lelki kultúrája, aminek révén képes volt végignézni a pusztulást. Nem tiltakozni, aktívan benne lenni, végignézni úgy, hogy a végzet iránti érzékenységet fenntartva objektíven tudja áttekinteni mindazt, ami vele történik. Hatalmas út ez olyan szempontból is, hogy az arisztokrata dúsgazdag család sarja, aki a nevelése során a kultúrából, művészetekből mindent megkap, egy bécsi közközház osztályán végzi, ahol éhenhalt volna, ha két hölgy időnként élelmet nem vitt volna neki.

Mire a munkát befejeztük, Magyarország is válságos helyzetbe került, és elkezdtünk azon töprengeni, hogy hogyan tovább? 91-től kezdve egy perccig sem gondoltuk, hogy ha valaki szellemtudománnyal foglalkozik, annak távol kell tartania magát a politikai élettől. Ez olyan lenne, mintha az ember bezárkózna egy szobába és azt mondaná, hogy a magam gyönyörűségére, magam művelésére olvasok antropozófiát. Egészen természetes, hogy ami most Magyarországon történik, a csúszás lefelé, újabb lehetőség arra, hogy feltegyük a kérdést: hogyan állunk benne ebben a folyamatban? Hogyan tudok hatni benne? Ha az ember túl sok elméleti tudást szerzett az antropozófiából és a folyamatokat meg tudja nevezni, hogy ilyen vagy olyan ellen-erő; a kérdés így hangzik: hogyan tudok levonni ezekből az összefüggésekből olyan gyakorlati lépést, amit végre is tudok hajtani, aminek vállalom a végrehajtását.

A könyvből világossá válik az a felismerés, hogy vannak bizonyos, nagy szellemi tudással rendelkező körök, amelyek évszázadokra előre feltérképezik népek, akár kontinensek sorsát. Ha ilyen szempontból újra vizsgáljuk a történelmet, rémülten döbbenünk rá, hogy ezek a tervek sorra megvalósulnak. Annyit mondhatunk mindössze, hogy újra meg újra felbukkan egy periférius erő, ami ebbe az előre átgondolt tervbe mégis hozhat valami változást. Sokkal többről nem beszélhetünk. Lehet azt mondani, hogy ha az antropozófia bölcsőjénél éberebben álltunk volna, Európa sorsa ma más lenne.

Ezen felesleges spekulálni, a kérdés az: ha a mai földi ember kézbe veszi Polzer-Hoditz életrajzát és megidézi ezt a lényt, milyen kontaktust, milyen hidat építhet ki felé a szellemvilágba?

Hidat, amelynek köszönhetően a leghetlenebb helyzetben is rátalál egy kreatív eszmére és azt meg is valósítja. Mi ezt a könyvet pontosan időzítve kaptuk és mélyen beleépült a sorsunkba. Remélem, aki kézbeveszi, megérez ebből valamit.

Ami a jelenlegi magyar helyzetet illeti, a végzettudat, a sorsérzékenység állapotát bennünk: mi mindig tudtuk, hogy a magyar sors különleges. Ezt már az 5 éves fiam megtanította nekem Amerikában, amikor megkérdezte, milyen himnusz ez a magyar? Miért kell azt mondani, hogy megbűnhődöttük a jövődőt? Mit jelent, hogy valaki megbűnhődik a jövőért? Milyen végzet képlete ez? Ezen érdemes elgondolkodni. Ady mondja rólunk: „valami nagy sors, ok, cél van itt, valami nagy nagy őstanulság”. Tehát rejtély, de hogyan lehet ezt a rejtélyt megfejteni? Úgy, ahogy Polzer-Hoditz, Rudolf Steinertől kapott útmutatások segítségével vállalta, hogy tiszta szellemi éberséggel belép saját népe történelmébe. Aztán vállalta a halottaival való kapcsolat felvételét is, ami újabb különleges lehetőség a mai ember számára.

Az életrajzok kiadását folytatni fogjuk, mert fontosak még akkor is, ha a mélység felé megyünk; sosem lehet megmondani, hogy abban a bizonyos lefelé csúszásban mikor lehet akár egy mélyebb pontról is hidat verni a túlsó partra, hogy mégse a szakadékban végezzük.

Hogyan lehet jelen az ember egy negatív folyamatban? Ita Wegmant idézem, aki azt mondta, hogy ezeket a folyamatokat szeretni kell, meg kell tanulni objektíven látva szeretni azt a káprázatos mintát, ami a negatívumok közül is kibontakozik. Az ember érzékeli, hogy élete egy renden belül zajlik, hogy a benne ébredő végzetérzékenység soha nem maradhat elméleti, mindig cselekvésre fogja sarkallni. Ezt nevezhetjük talán a végzet szabadságának. És a mai életünkben, a sorra elvesztegetett és ezért elveszített lehetőségek korszakában nem mindegy, hogy szert teszünk-e erre a szabadságra.

Thomas Meyer: Polzer-Hoditz, egy európai szellem című könyve megrendelhető az Arkánium Szellemi Iskolától (94/428-097) 3500 Ft-os áron, utánvétellel.

THOMAS MEYER

május 27-i előadásának rövid összefoglalása

A világejlődés egyik alaptörvénye a polaritás. Minden létesülés feltétele az ellentétek küzdelme. Rudolf Steiner nyomán Thomas Meyer a jelenkorban meghatározó két fő társadalmi áramlatot ismertetett: a „demokratikus” és az „arisztokratikus” fejlődési vonulatot. Mindkét iránynak vannak előrevivő és lehúzó jegyei, nem egyszerűen a jó és rossz párharcáról van szó!

A két áramlat történelmi színrelépése egy évszámhoz köthető. Miután 1517-ben Luther meghirdette vallásmegújító téziseit, 1534-ben jelentette meg a németre fordított Bibliát, hogy ahhoz minden ember *demokratikusan* hozzáférhessen. A beleszólás joga, a nyilvánosság lehetősége, az ember nagykorúságának élménye közvetlen hatásként társadalmi elégedetlenségekhez, parasztfelkelésekhez vezetett. Ugyancsak 1534-ben, Luther téziseire adott válaszul, Loyolai Ignác hat tanítványával titokban megalapította a jezsuita rendet (a nyilvános rendalapítás csak 1540-ben történt) abban a meggyőződésben, hogy az emberiség a nagy vallási és társadalmi kérdésekben gyámkodásra szorul, szüksége van a szellemi elit irányítására, amely titkos befolyást gyakorol a nyilvános élet eseményeire.

Az utolsó közel öt évszázad eseményeinek megértéséhez e két törekvés küzdelmének áttekintése sokban hozzájárulhat. Loyolai Ignácnak a szellemi arisztokrácia számára írott „beavatási” útmutatója 1548. szeptember 11-én látott napvilágot. A jezsuita iskolázás forrása a vallás (ahogy a demokratikus áramlat is a hitélet területéről indul), de a kevesek titkos hatalomgyakorlására vonatkozó módszerei az európai páholymozgalomban terjedtek el és nyertek igazi befolyást a társadalom egész területének irányítására igényt formáló vallás révén. Az arisztokrata irány politikálódása I. Jakab kivételesen sokrétű, bonyolult személyéhez köthető, aki maga Christian Rosenkreutz inspiratív befolyása alatt állt. Felfogása és szemlélete viszont nagy hatással volt Shakespeare-re, Baconre és a jezsuita költőre, Jacobus Baldéra. I. Jakab páholymozgalmat kezdeményező törekvése még nem a „kamarillapolitika” jegyében indult, és fontos tényezője volt, hogy az Anglia és Közép-Európa közötti kapcsolatoknak kiemelt jelentőséget tulajdonított.

Az első londoni nagypáholy több kisebb szervezet egységítésével 1717-ben jött létre, két évtized alatt aztán egész Európát behálózta a szabadkőműves páholyok rendszere. Az angliai páholyok megőrizték emberbaráti, humanitárius jellegüket, a közvetlen politikai célokat a nagyrészt irányításuk alatt álló külföldi páholyok valósították meg.

A francia forradalom demokratikus eszményei, a *szabadság, egyenlőség, testvériség* hármasszava mint páholy-impulzus került be a köztudatba. A hármasszava konfliktusok nélküli gyakorlati megvalósítása azonban csak a megfelelő társadalmi organizmusban lehetséges, ilyen pedig 1789 óta sem jött létre. Ameddig a demokratikus eszményként elfogadott jelszavak folyamatos konfliktusokat szülnek, addig felhasználhatóak a hatalmi politika érvényesítésére. Eddig az egyenlőség eszméje került a legközelebb a megvalósításhoz a jogegyenlőség formájában, ami nem jelenti azt, hogy a világban a jogfosztottság ne volna jelen egyre növekvő mértékben. A szabadság és a testvériség fogalma viszont teljesen félreértelmezve, eltorzítva hat, előbbi mint a gazdasági élet sérthetetlen alaptétele, utóbbi mint a kultúrában, szellemi életben megmutakozó nyitottság.

Az 1890-es években az arisztokrácia oldaláról fogalmazódtak meg egy szocialista társadalmi kísérlet politikai célkitűzései. C. G. Harrison írásai tudósítanak a részletekbe menő távlati tervekről. Ezek az írások mély népkarakterológiai ismeretekről tanúskodnak, míg a demokratikus oldalra jellemző az ilyen ismeretek teljes hiánya. A szocialista kísérletre a fiatal, formálható szláv népeket tartották alkalmasnak, a hatalom kiterjesztését szolgáló előkészítés azonban jóval hamarabb elkezdődött. 1812-ben jelent meg *Nagy Péter cár végrendelete* (Rudolf Steiner, majd Polzer-Hoditz különösen alaposan foglalkozott vele, szövege megjelent az *Országépítő* 1997/2. számában), egy hamis dokumentum, amely azonban így is nagy hatást gyakorolt a szláv gondolkodásra és az orosz politikát is új utakra terelte. A dokumentum a szláv népek körében olyan eszményeket ültet el, amelyek a nyugati hatalmi törekvéseket szolgálták, felébresztették Oroszországban az európai nagyhatalommá válás szükségességének tudatát, hogy Közép-Európában kell politikai pozíciókra szert tennie, ki kell jutnia az Adriára és hogy Angliával kell kereskedelmi szövetséget kötnie – mindezek következtében a szocialista kísérlet már egy alaposan korrumpált birodalomban jelent meg. A testamentumot a napóleoni háborúk idején Sokolovski, egy párizsi fogságban élő, az oroszországi

helyzetet jól ismerő lengyel tábormok írta meg saját belső víziója nyomán arról, hogy Nagy Péter birodalmának mivé kellene fejlődnie. (Európai útjai során a fiatal Nagy Pétert Hágában vonták be a nyugati páholymozgalomba.)

A végrendelethez hasonló másik, az európai történelmet mélyen befolyásoló hamis dokumentum a *Cion bölcséinek jegyzőkönyve*, amely a nemzetiszocialisták számára is állandó hivatkozásul szolgált a gazdasági hatalomért történt zsidó világösszeskötés bizonyítására.

Az újkori történelemben az arisztokratikus áramlat egyoldalúan hat, mert eltorzulva csak csoportérdekeket szolgál, ugyanakkor a megismerés területén jogosult lehet a titkos, zárt körre szűkített információcseré. 1924-ben például Rudolf Steiner a Klasse-órák mantráit megtiltotta továbbadni. A szellemi erőket nem lehet felépíteni, ha nem marad biztos személyes bázison.

Két történelmi példa a páholy-politika működésére: 1917. júliusában Oroszországban lehetőség nyílt a bolsevik előrenyomulás megállítására. Kerenszkij egy tábormokot vezényelt Pétervárra, a készülődő felkelés megelőzésére, majd váratlanul visszarendelte a csapatokat és a tábormokot árulóként eltávolította a hadseregből. Nemrégiben jelentek meg Moszkvában Scserbatov gróf emlékiratai, aki emigrációja során többször találkozott az Amerikában élő Kerenszkijel. Ő számol be arról, hogy amikor feltette a kérdést, miért nem vették elejét a bolsevik felkelésnek, amikor erre mód volt, a szabadkőműves Kerenszkij azt felelte: parancsot kaptam a páholytól. Ugyanezt válaszolta, amikor Scserbatov a cári család értelmetlen meggyilkolásáról kérdezte, vajon miért nem járult hozzá a család emigrálásához. A páholyból érkezett parancs arról szólt, hogy a cár visszatérésének lehetőségébe vetett hitet is ki kell irtani az emberekből.

Kerenszkij 1970-ben halt meg, két temetést rendeztek neki, egyet ortodox, egyet pedig szabadkőműves szertartás szerint, ami kifejezte személyiségének jelentőségét a páholy-mozgalom számára. Az oroszországi eseményeket más irányba fordítani képes másik személyt, Raszputyint, aki pontosan tudta, hogy az orosz népnek nem szabad belépnie a háborúba, ugyancsak szabadkőműves utasításra gyilkolták meg.

1989-ben Európában hasonló helyzet alakult ki, mint 1917-ben, olyan lehetőségek nyíltak meg, amelyek képesek lettek volna új irányba terelni a nemzetközi folyamatokat. Ezt a lehetőséget szakította meg Alfred Herrhausennek, a Deutsche Bank elnökének meggyilkolása, aki az Amerikától független európai gazdaság működési rendszerét kidolgozta. A szocializmus bukása és az azt követő folyamatok azonban egy másik forgatókönyv szerint voltak előkészítve.

2001. szeptember 20-án a terrorizmus elleni küzdelem kapcsán George Bush a kongresszusban bejelentette: az amerikaiaknak hosszú háborúra kell felkészülniük, amely minden eddigitől különböző fog, lesznek nyílt csatái, amelyek a tévében is láthatóak lesznek, valamint titkos hadműveletek, amelyeket siker esetén sem fog megismerni a világ, sem előre, sem utólag. Ez az arisztokratikus hatalom lényege: kigúnyolja a szabadság, egyenlőség és testvériség eszméjét, a demokrácia elveit, csak frázisokban beszél róluk – az elvárásokat ezzel akkor is kielégítve, ha a valósághoz mindezeknek édeskeves közük van.

Egy magas rangú luxemburgi politikus így foglalta össze ennek a politikának a módszerét: bizalmas körben elhatározzunk valamit, azt kihelyezzük a társadalmi játéktérre és várjuk, hogy mi történik. Ha nincs tiltakozás, mert a legtöbben meg sem

értik a lényegét, akkor lépésenként haladhatunk tovább egészen addig, amíg a folyamat visszafordíthatatlanná válik. Ez a mintája az Európai Unióba, a NATO-ba való beléptetéseknek, a háborúkhoz történő csatlakozásoknak is. Ha Európa kellőképpen belebonyolódik EU-n kívüli konfliktusokba, akkor a saját céljait nem képes követni. Magyarország feladata, hogy híd legyen a környezetében élő nyugati szlávok és Európa között – ennek megakadályozására kényszerítik bele a háborús részvételbe (Jugoszlávia). Ehhez a feladathoz pontosan kellene látnunk, hogy mi a szlávok eredeti karaktere és feladata, és mi az, ami ebből eltorzult, korrumpálódott.

A június 8-11 között sorra kerülő kanadai Bilderberg-találkozó (magyar tagjai Surányi György és Bokros Lajos) témája az olajár emelése, az olajpiacon függetlenségre törekvő latin-amerikai és az iráni politika megrendezése, mert az fel kívánja lazítani az olaj és a dollár közötti szoros összefüggést, ami az Egyesült Államok gazdálkodását megrendítené. Az irániak – Szaddám Husszeinhez hasonlóan – létre akarják hozni az olaj euró-piacát, ez okozta Szaddám bukását és emiatt fenyegeti az USA Iránt. Jellemző tünete ez az arisztokratikus irány utóbbi években kialakult világpolitikai túlfölényének.

Mindkét irány, a demokratikus és az arisztokratikus is a szellemiből, a vallás felől indult, majd fokozatosan áthatotta a politikát, végül bejutott a gazdaságba. A globalizációs elit arisztokratizmusát, az egyenlőtlenség súlyos, megoldatlan kérdéseit az okkult kozmogónia felfogása szerinti ötödik kultúrkorszak feladata felől kell szemlélnünk: e kor lényege a gonosszal folytatott küzdelem, amelyben a pozitív és negatív erők egyensúlya kialakulhat. Az arisztokratikus irányzat nem képes a konfliktusokat kezelni, csak gerjeszteni. A konfliktusmegoldás két útja: hatalommal, vagy magasabb szinten harmonizálással. A polarítások fölött szellemi szinten kell a magasabb egységet létrehozni. A polaritás leküzdése csak akkor sikerülhet, ha először gondolatban megtörténik. Amíg az ellentétet látjuk, benne maradunk a duális szemléletben. Az ellentétek azonban mindig időben és térben jelennek meg, nem létezik örök polarítás.

Rudolf Steiner állítása szerint a világtervben minden jó, a gonosz az időhöz tartozik. Az örökkévalóság – a szellem szintje, az idő – a lélek szintje, a tér – a test szintje. Steiner: a szellem leglényegesebb vonása a végtelenség, az ellentétek csak a végesben jelennek meg. A polaritáson belül nem juthatunk el az igazi jó szellemi fogalmához. Az igazi jó a jó és gonosz egyensúlya. Aki azt hiszi, hogy a gonosz örökkévaló, az olyan hatalmat tulajdonít a gonosznak, amivel az nem rendelkezik.

A bolsevizmus kísérlete nem fejeződött be, azt 1989 óta az egész emberiségre kiterjesztették. A globalizált kísérleti terepen létrejött a két osztály: a gazdaságot uraló csoport és akiken uralkodnak az álcázott gazdasági háború (terrorizmus stb.) révén.

A világpolitikát át kell tudni tekinteni, ez a kezdő lépés, a gazdaságban meg kell látni az arisztokratikus elit törekvését. Ez az áramlat tisztán materialista, de magasrendű okkult eszközökkel él. Ilyen a halottakkal való kapcsolat is, amelyet materiális célok érdekében vesznek igénybe. Ehhez olyan halottakra van szükség, akik életükben az okkult ismereteikkel egyoldalúan materiális célokért dolgoztak. Vannak, akik azért lépnek be egy páholyba, hogy így kössék magukat haláluk után a Földhöz azáltal, hogy a haláluk után velük folytatott kapcsolat révén váljanak „halhatatlanná”. (A törekvésnek jól látható jegyei is vannak, mint az egyiptomi kultúrával való kapcsolat felszínre

hozása. A Louvre piramisát építtető Mitterrand francia elnök a Grand Orient páholy tagja volt. Rudolf Steiner egy 1917-es előadásában a nyugati páholyokat „ahrimáni halhatatlanságot biztosító társaságoknak” nevezte.) Ennek az ára azonban a halál utáni tényleges szellemi fejlődésről való lemondás.

A nemzetközi gazdasági életet tiszta spiritualizmussal kell összekötni, ez a testvériség megvalósításának előfeltétele. A mai gazdaság irányítói önző érdekek mentén cselekszenek – de meg kell tanulnunk tőlük a szellemi értékek komolyan vételét, mert ezt ők materialista céljaik érdekében megteszik. Az elit hazugsága az okkult elmélyültség miatt nagyobb erővel hat az emberekre. Ahrimánnal szemben nem segít jóakarata, reményesség, vágy, pozitívitás, csak a tiszta, világos, erőteljes gondolkodás. (Steiner utolsó misztériumdrámája fejti ki ezt a gondolatot.) Ezt tudja az arisztokratikus elit is, ezért folytat világméretű harcot az individuális ítéletalkotás képességének széleskörű kifejlődése ellen. A jelenlegi oktatási rendszer egyre kevesebb emberben alakítja ki az erőt a gondolkodásra.

Az elit azonban csak a térbe-időbe vetett emberrel számol, a szellemiséggel nem. Fel kell ébrednünk, hogy a konfliktusokat ne testi-lelki szinten éljük meg, a szellemi szinten kell megerősödnünk, hogy a magasabb egységet meglássuk.

Mit tehetünk? Megismerési harcot kell indítani az arisztokratikus áramlat ellen. Az elit nem állítható meg máról holnapra, de a róla alkotott világos tudati kép, a fokozódó szellemi ellenállás megnehezíti működését. Társadalmi szintű jelentősége van, hogy egyénileg felismerünk-e egy jelenséget.

A kívánatos közép-európai nézőpont szerint a gondolatok valóságosan hatnak a szömvű tényekkel szemben, minden gondolat mögött rejtett erő van, ez a történelmi fejlődés reális tényezője. Senki sem tehetetlen. Nem közömbös, hogy egy vagy tíz vagy száz, esetleg tízezer ember gondol például a hármastagozódású szociális organizmus szükségességére. Ezt pedig minden körülmények között megtehetjük. A mai gondolatok esetleg csak évek múlva jelennek meg pozitív erőként a társadalomban.

A titkos körökről kiszivárgó információk meggyengítik azok működését. Jó példa erre a Skull and Bones csoport (lásd: *Országépítő*, Huszadik századi dokumentumok), amelyről néhány éve még senki nem beszélt. Technikájának alapja a hegeli dialektika tudatos félreértelmezése. Hegel harmonizálni akart az ellentétekre vonatkozó tanával, Közép-Európa ezt nem vette komolyan, mert számára a bal-jobb politikai ellentéte volt a fontos. A konfliktuskezelés helyett a konfliktus megteremtése és uralása. Hegel felismerte, hogy minden fejlődés alapja az ellentét, az ellentét azonban egyszerű hatalmi eszközzé vált a nyugati páholyokban, ahol a bal és jobb csupán a zongora két billentyűje, amelyeket akár egyszerre is le lehet ütni. Ha a Skull and Bones elvesztette is régi jelentőségét, technikája ugyanúgy működik. Naivitás volna azt hinni, hogy a világban zajló konfliktusokat fenntartók és az egymással konfliktusban állók között közvetítők meg akarják oldani ezeket a konfliktusokat. Az európai tudatban nem alakult ki világos kép arról, hogy ez a hatalmi befolyás eszköze. (Az iszlám konfliktust például a 90-es években gerjesztették.) A holnapunk attól függ, hogy mennyire tudatosítjuk a terveket, amelyeket ellenünkre akarnak megvalósítani.

Helmuth von Moltke írta: „A gondolatok jelentik korunkban a legfontosabb erőt és a hamis gondolatok a legrombolóbbak.” Legfontosabbak az érvényes gondolatok és a bizalom a gondolatok okkult erejében – de nem könnyű ehhez kapcsolódnunk.